

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **ALGON PLUS, a.s. „v likvidaci“**, IČ 25792377, se sídlem ve Statenicích, Za Kovárnou 347, zastoupeného Ing.Vladimírem Hejdukem, daňovým poradcem se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 1683/127, proti žalovanému **Ministerstvu financí České republiky**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 23.4.2012, č.j. MF-28738/2013/39,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva financí České republiky ze dne 23.4.2012, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 29.2.2012, č.j. 32320/11-3110-010620, kterým byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 12.9.2012 o posečkáni úhrady daně z příjmů, včetně příslušenství daně, podle ustanovení § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dodatečnými platebními výměry na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2009, vydanými dne 22.9.2011, byla žalobci Finančním úřadem Praha - západ na základě výsledku daňové kontroly dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob a bylo mu současně vyčísleno penále. Žalobce podal dne 24.7.2012 žádost podle ustanovení § 156 daňového řádu o povolení posečkáni

úhrady daně z příjmů právnických osob včetně příslušenství daně, týkající se uvedených čtyř rozhodnutí finančního úřadu. Podrobně rozvedené důvody žádosti zahrnovaly předpokládanou vážnou újmu žalobce ve formě negativních dopadů na jeho hospodářskou situaci v případě, kdy by žalobce musel neprodleně uhradit celou dodatečně vyměřenou daňovou povinnost a příslušenství, a dále možnost, že dodatečně vyměřená daňová povinnost bude následně zvrácena v probíhajícím soudním řízení správním, ve kterém žalobce brojí proti uvedeným rozhodnutím finančního úřadu.

Rozhodnutím ze dne 12.9.2012 Generální finanční ředitelství rozhodlo o žádosti o posečkání úhrady daně z příjmů právnických osob tak, že žádost v plném rozsahu zamítlo a v odůvodnění pouze uvedlo, že rozhodnutí podle ustanovení § 157 odst.5 daňového řádu pozbývá účinnosti zahájením likvidace nebo dnem účinnosti rozhodnutí o úpadku. Žalobce byl rozhodnutím valné hromady zrušen s likvidací dne 1.5.2009, proto jsou důvody pro posečkání úhrady dlužné daně neopodstatněné.

Proti uvedenému podal žalobce k Ministerstvu financí České republiky včasné odvolání, v němž se neztotožnil s právním názorem správního úřadu prvního stupně a uvedl, že se tento správní úřad ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody, které žalobce ve své žádosti uvedl, přestože mu tato povinnost výslovně plyne z daňového řádu.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Generálního finančního ředitelství v plném rozsahu potvrzeno s tím, že podle názoru ministerstva z textu daňového řádu nevyplývá, že subjektu, který je v likvidaci, nemůže být posečkání daně povoleno pouze na základě toho, že je ve fázi likvidace. Nicméně je nutno odmítnout domněnku daňového subjektu, podle které pokud se správce daně nevypořádal s důvody uvedenými v žádosti, pak důvody jinak mlčky akceptoval. Žalovaný uvedl, že objektivní skutečnosti nenasvědčují tomu, že by mělo být o žádosti daňového subjektu rozhodnuto kladně. O rozhodnutí napadeném odvoláním lze konstatovat, že není v rozporu s právními předpisy ani skutkovým stavem, není nesprávné ani nezákonné. Podle žalovaného si lze *ad absurdum* představit, že každé placení daně by pro daňový subjekt potencionálně mohlo znamenat újmu, protože by zároveň zaplacení daně mohlo oslabit či dokonce eliminovat schopnost daňového subjektu dostát jiným závazkům, než jsou daně a jejich příslušenství. Daňový subjekt nedoložil tvrzení o podání správní žaloby ani neuvedl zásadní právní rozbor důvodů, proč lze očekávat, že soud předmětné dodatečné platební výměry zruší. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že daňový subjekt nemá v současné době prostředky na plnou úhradu daňového nedoplatku, není předpoklad, že tyto prostředky bude mít v budoucnu a zástavní právo pokrývá přibližně jednu čtvrtinu evidovaného nedoplatku. Daňový subjekt je v likvidaci a nevyvíjí žádnou činnost. Neprodlené uhrazení nedoplatku ve výši, na niž postačuje majetek daňového subjektu, není pro něj vážnou újmu, ale jedinou cestou, jak zajistit alespoň částečnou úhradu dlužné daňové povinnosti.

Žalobce v podané žalobě namítl především porušení zásady dvojinstančnosti. Uvedl, že žalovaný nesplnil svoji povinnost kontrolovat a hodnotit výsledky práce orgánu, který rozhodoval v prvním stupni, když žalovaný mohl vykonat kontrolu pouze nad jediným argumentem, uvedeným v rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, tedy zda je posečkání s placením daně a jejím příslušenstvím přípustné i pro společnost, která vstoupila do likvidace. V ostatním ministerstvo rozhodovalo jako prvoinstanční orgán, nemohlo provést kontrolu vlastního rozhodnutí a v důsledku toho zde již není nikdo v rámci daňového řízení, kdo by kontroloval, zda důvody žalovaného uvedené v jeho rozhodnutí jsou správné.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí s tím, že pokud žalovaný uvedl, že k důvodům pro posečkání uváděl pouze obecná tvrzení, která nedoložil žádnými reálnými skutečnostmi ani důkazy, pak tedy sám neuvedl žádné konkrétní tvrzení, v čem spatřuje obecnost a nekonkrétnost žalobcem uváděných důvodů. Nelze proto přezkoumat, zda důvody, uváděné žalovaným pro zamítnutí žádosti, jsou či nejsou relevantní. Předmětem žádosti nebylo obecné pojednání o škodlivosti daní pro ekonomickou situaci daňových subjektů, když žádost podávala vysvětlení, proč je okamžité zaplacení vyměřené daně pro žalobce fakticky likvidační a proč lze očekávat, že by povinnost k placení mohla být v budoucnu zrušena.

V třetím žalobním bodě žalobce namítl porušení zásady součinnosti s odůvodněním, že žalovaný nedal žalobci prostor a možnost předložit důkazy na podporu tvrzení, uvedených v žádosti, přičemž stejnou možnost nedostal žalobce ani v řízení v prvním stupni od Generálního finančního ředitelství, které jeho argumenty ani nehodnotilo. Jedná se zejména o důkazy, pokud jde o újmu spojenou s okamžitou úhradou daně a příslušenství a v důsledku této skutečnosti došlo k významnému porušení procesních práv žalobce.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl porušení zásady legitimního očekávání, když namítl, že finanční úřad ve skutkově shodné věci již dříve žádosti žalobce vyhověl, zatímco Generální finanční ředitelství žádosti nevyhovělo. Z tohoto důvodu lze počínání správních úřadů považovat za libovůli, přičemž zde existují dvě skutkově shodné situace, proto by měl správce daně tyto dvě situace hodnotit shodně bez ohledu na to, jaká úřední osoba je odpovědná za vyhotovení příslušného rozhodnutí. Pokud správci daně posoudili skutkově shodnou situaci odlišně, znamená to pro žalobce nejistotu, které z rozhodnutí je správné a pokud Generální finanční ředitelství neprovedlo žádné opatření, aby předchozí „nesprávné“ rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu - západ bylo změněno či zrušeno, nutně žalobce dochází k závěru, že nesprávné je rozhodnutí Generálního finančního ředitelství.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že není pravdou, že v daném případě došlo k porušení zásady dvojinstančnosti. Žalobce v některých ohledech nepochopil charakter odvolání v rámci daňového řízení s tím, že pokud by žalovaný rozhodnutí skutečně zrušil, musel by splnit další podmínku a řízení zastavit. Pokud žalobce zmiňuje, že žalovaný mohl v odvolacím řízení rozhodnutí zrušit, tato možnost se žalovanému naskýtala pouze formálně a v praxi ji využít nemohl. Žalovaný měl možnost buď napadené rozhodnutí změnit anebo odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Žalovaný neshledal takové vady, které by zapříčinily důvody pro změnu rozhodnutí, rozhodl tedy o zamítnutí odvolání. Žalobce ve své argumentaci směšuje pojmy jako „právní názor“ a „dokazování“. Zásada dvojinstančnosti porušena nebyla, přičemž to, že jednotlivé instance mohou mít odlišný právní názor, není nic neobvyklého a právě z toho důvodu, aby správní rozhodování neprobíhalo pouze v rámci státní správy, je umožněn soudní přezkum správních rozhodnutí. Postup žalovaného je v souladu s názorem, obsaženým v odborných publikacích. Změna prvoinstančního rozhodnutí v rámci odvolacího řízení, obsažená v ustanovení § 156 odst.1 písm.a) daňového řádu, se týká výroku rozhodnutí. Tímto způsobem odvolací orgán nemůže nahrazovat argumentaci orgánu prvoinstančního a v případě, že dospěje k závěru, že výrok napadeného rozhodnutí ob stojí, ale neztotožňuje se s argumentací obsaženou v odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu, je vhodné, aby odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí uvede, v čem se správcem daně nesouhlasí.

K druhé žalobní námitce, že se žalovaný nevypořádal s argumenty žalobce uvedenými v žádosti, žalovaný soudu sdělil, že tato námitka není namístě. Žalovaný dostatečně zdůvodnil, proč žalobcem uváděné důvody nelze považovat za dostatečné pro posečkání a neopominul přitom žádnou zásadní argumentaci žalobce, která by byla obsažena v jeho odvolání a v žádosti o posečkání.

Ohledně žalobcem namítaného tvrzení o porušení zásady součinnosti odkázal žalovaný na ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný neměl povinnost poté, co žalobce neunesl důkazní břemeno, sdělit žalobci, jaké důkazní prostředky by přispěly k doložení tvrzení, obsažených v žádosti o posečkání. Správce daně není v úloze daňového poradce, přičemž žalobcem naznačený postup popírá koncepci institutu dokazování v daňovém řádu a podsouvá žadateli důkazní prostředky.

K žalobní námitce ohledně porušení zásady legitimního očekávání žalovaný rovněž sdělil, že není důvodná. To, zda existují podmínky pro posečkání, vyhodnocuje vždy ten, kdo o dané žádosti rozhoduje. Nejedná se o svévoli, ale pouze o možnost samostatné úvahy správce daně. Žalobce pomíjí fakt, že samotná skutečnost, že je žádost podána v jiný čas než žádost předchozí, znamená, že se nejedná o stejné podmínky. Nelze opominout ani to, že žalobce argumentuje skutkově obdobnými žádostmi o posečkání, avšak nijak nekonkretizuje, v čem tato skutková podobnost spočívá a pomíjí i fakt, že může dojít ke změně právní praxe či určitému vývoji výkladu jednotlivých ustanovení zákona. Nelze se v daném případě ani domnívat, že by v případě, že by o žádosti žalobce rozhodoval správce daně, žádost posoudil jako důvodnou a vyhověl jí.

Průběh správního řízení před správními úřady obou stupňů vyplývá zcela jednoznačně z prvé části podané žaloby, žalovaný odvolací správní úřad ve svém vyjádření žádné skutkové okolnosti tohoto posuzovaného případu nezpochybnil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce ze dne 12.9.2012 o posečkání úhrady daně z příjmů, včetně příslušenství daně, podle ustanovení § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Podle uvedeného právního ustanovení správce daně na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období, není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo

při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

Správce daně rozhodne o žádosti o posečkání do třiceti dnů ode dne jejího podání. V rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti o posečkání, se stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky. Posečkání lze povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně. Posečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně.

Daňový řád v uvedeném ustanovení § 156 zachovává tradiční právní nástroj, umožňující s úhradou daně a příslušenství posečkat stanovením náhradní lhůty splatnosti nebo jejím rozložením do splátek. Důvody pro posečkání zohledňují především sociální a hospodářské aspekty, přičemž rozhodující bude vždy správní uvážení v konkrétním případě. Podmínkou vyhovění žádosti o posečkání je, že by neprodlená úhrada byla spojena pro daňový subjekt s vážnou újmou nebo že by nebylo možné vybrat od daňového subjektu celý nedoplatek najednou z jiných důvodů; posečkání lze také povolit v případě, že lze předpokládat, že povinnost platit daň částečně či úplně zanikne. Správce daně je ve svém rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu.

Rozhodnutí o žádosti správce daně v souladu se zásadou rychlosti vyřídí do třiceti dnů. Instrumentu posečkání tak lze využít i k eliminaci či snížení dopadů, které představuje prodlení znamenající současně vznik příslušného úroku z prodlení. Oproti předchozí právní úpravě (zákon č. 337/1991 Sb., o správě daní a poplatků) je nutné rozhodnutí ve věci posečkání řádně odůvodnit, přičemž je možné proti výsledku brojit cestou řádného opravného prostředku (odvolání). Změna platebních podmínek, kterou posečkání nebo splátkování představuje, nesmí překročit lhůtu pro placení daně (ustanovení § 160 daňového řádu).

Pokud jde o podmínky pro posečkání daně, daňový řád zakotvuje právní nástroj, který umožňuje odsunutí celé nebo částečné úhrady daně, aniž by se daňový subjekt vystavoval riziku exekuce svého majetku. Legislativní zkratka „posečkání“ zahrnuje jak posečkání úhrady daně, tak rozložení její úhrady na splátky.

Podle ustanovení § 156 odst.1 daňového řádu může správce daně povolit daňovému subjektu buď na žádost, nebo z úřední povinnosti posečkání úhrady daně, pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu nebo není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou. Posečkání daně má tak daňovému subjektu poskytnout časový prostor pro překonání jeho momentální nepříznivé finanční situace. V posuzované věci označil žalobce za důvod pro posečkání mírnění dopadů placení daně, které by pro daňový subjekt znamenalo zásadní a v podstatě existenční ohrožení.

Je třeba vzít v úvahu skutečnost, že instrument posečkání má v konečném důsledku umožnit daňovému subjektu dostat svým zákonným povinností, a tudíž i dosáhnout cíle správy daní. Na povolení posečkání daně není právní nárok a správce daně je ve svém rozhodování v případě žádosti daňového subjektu o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Samotné rozhodování správce daně o žádosti o posečkání daně je výsledkem správního uvážení.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by

závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, respektive zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Uvedené zákonné důvody vyplývající ze shora citované právní úpravy jsou vymezeny taxativním výčtem. V rámci správního uvážení musí správce daně především zvážit, zda je reálné, že daň bude skutečně ve stanovených lhůtách hrazena, a rovněž i to, zda bude dlužník schopen z povoleného posečkání hradit i úrok z odložené částky podle ustanovení § 157 odst.2 daňového řádu.

Ze spisu tak musí vyplývat všechny skutečnosti, které jsou relevantní pro posouzení existence důvodů, kterých se žádost týká. Tyto skutečnosti musí být shrnuty do správní úvahy o tom, zdali například požadavek na okamžité zaplacení příslušné částky nebude pro žadatele likvidační a z dlouhodobé perspektivy pro státní rozpočet nevýhodný, přičemž jde například o hodnocení ekonomických aspektů činnosti žadatele, jakož i dalších souvisejících relevantních důvodů (sociálních či rodinných podmínek).

Posouzení důvodů žádosti o posečkání podle daňového řádu a jejich hodnocení bude součástí odůvodnění rozhodnutí o posečkání daně a záleží i na tom, jak komplexně žadatel svoji žádost odůvodnil, respektive jakými důkazními prostředky ji podložil. Správní úvaha je tedy omezena množstvím informací, které má správce daně o daňovém subjektu k dispozici.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný odvolací správní úřad v souladu s výše uvedenými předpoklady zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyjádřil své důvody, pro které považoval za správné žádost žalobce zamítnout. Tyto důvody spočívají v tom, že žalobce nedoložil tvrzení o podání správní žaloby ani neuvedl zásadní právní rozbor důvodů, proč lze očekávat, že správní soud předmětné dodatečné platební výměry na daň, jejichž posečkání se žalobce podanou žádostí domáhal, zruší. Ze spisového materiálu správce daně přitom vyplynuly další, pro účely rozhodnutí o žádosti nezanedbatelné skutečnosti, totiž že daňový subjekt nemá v současné době prostředky na plnou úhradu daňového nedoplatku, ze žádných skutkových či právních okolností není na místě předpokládat, že tyto prostředky bude mít v budoucnu. Žalovaný rovněž konstatoval, že zástavní právo pokrývá přibližně jednu čtvrtinu evidovaného nedoplatku, že daňový subjekt je v likvidaci a nevyvíjí žádnou činnost.

Na základě výše uvedených skutečností daňové správní úřady podle názoru soudu zcela oprávněně konstatovaly, že neprodlené uhrazení nedoplatku ve výši, na niž postačuje majetek daňového subjektu, nemůže být v dané situaci považováno za vážnou újmu pro žalobce, ale je jedinou cestou, jak z hlediska zájmu státu na řádném vybrání daně zajistit alespoň částečnou úhradu dlužné daňové povinnosti.

Žalovaný odvolací správní úřad tak zcela v dostatečné míře zdůvodnil, proč žalobcem uváděné důvody nepovažoval za dostatečné pro posečkání. Správce daně ani žalovaný odvolací úřad neměly povinnost poté, co žalobce neunesl důkazní břemeno, sdělit žalobci, jaké důkazní prostředky by přispěly k doložení tvrzení, obsažených v žádosti o posečkání. Z výše uvedeného rozboru právní úpravy posečkání daně vyplývá, že správce daně není v úloze daňového poradce, je výhradně v dispozici daňového subjektu jako žadatele o posečkání daně, aby žádost řádně a úplně odůvodnil a podle možnosti k těmto důvodům předložil i důkazní prostředky. Žalobce argumentoval skutkově obdobnými žádostmi o posečkání, avšak nijak nekonkretizoval, v jakých určitých skutkových či právních okolnostech tato tvrzená skutková podobnost spočívá. Řízení o každé samostatně podané žádosti je samostatným řízením a proto nelze bez dalšího podrobného zkoumání konkrétních okolností důvodně namítat, že v posuzované věci byla porušena zásada legitimního očekávání.

Správní úřady obou stupňů se v daňovém řízení zabývaly všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádaly se náležitě se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal při posouzení žalobních námitek jejich důvodnost ani žádné vady řízení, ke kterým by soud byl povinen přihlížet z úřední povinnosti a které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.ledna 2014

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu